

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De monacho ad cuius lacrymas diabolus respexit, cùm cor eius inani gloria
extolleretur, cap. 23

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Mihi: Nunquid nō copiosè hodie habuistis lacrymas? quē cū interrogassem si vidisset me lacrymantem, respōdit: Estis vos tam stultus, quōd putatis me vidisse? Ego minui sanguinem, nec licuit mihi dictis Missis morari in oratorio. Tūc interrogatus à me, quomodo mihi gratiam eandem obtinuisset, respōdit penè sicut suprā dicta mulier, Dominum, inquit, primò durum inueni, sed illi: Ecce Domine non dimittam te, nisi facias quod rogo: his verbis placatus, exaudiuit me. **APOLLONIVS**: Miror bonitatē Dei, quōd cogi potest & vult à seruis suis & ancillis, quomodo pater dulcissimus cogi solet à filijs & filiabus delicatissimè ab eo nutritis. **CÆSARIVS**: Qui eum perfectè diligunt, nullā ab ipso in orationibus suis patiuntur repullam, si tamen saluti contraria non fuerint quę petūtur. **APOLLONIVS**: Si Dominus confert alicui lacrymas, vel alia bona signa contritionis, & vult illa ab alijs videri, est ne ei periculosum? **CÆSARIVS**: Secundum intentionē orantis, pendet solutio huius quæstionis: si ei placet, vt alij lacrymas eius videant, quatenus per eas ædificentur, ipse tamen humilitatem in corde custodiat, meretur: sin autem, demeretur.

CAPVT XXIII.

Monachus quidam magnæ opinionis retulit mihi, quando nouitius fui, de quodam monacho, q̄ die quadam, cū iaceret in oratione ante quoddam altare, & Dominus ei tantā contulisset gratiam lacrymarum, vt etiam irrigaret terrā, ex immisione diaboli, vt postea patuit, cordi eius suborta est inanis gloria, ita vt diceret intra se: Vtinā aliquis videret modò gratiā istā. Mox is, qui immisit, adfuit, & lacrymas eius stans à latere diligentissimè respexit: trāsfigurauerat enim se in specie nigri monachi. Leuās oculos monachus, tam ex horrore mentis, quā nigredine vestis, dæmonem, totius superbiæ auctore, esse deprehendit; & quem per vitium inanis glorię inuitauerat, per virtutem & signum crucis fugauit. Ob huiusmodi pericula iubentur à Domino oraturi intrare cubiculum, & claudere ostium super se, hoc

est, vitare laudem humanam. APOLLONIVS: Si noſt adhuc aliqua de cōtritione exempla, mihi vt edifferas obſecro. CAESARIVS: Cogitanti mihi de contritione, alia atque alia occurrūt exempla, in quibus Chriſtus, totius virtutis auctor, glorificetur, & pœnitens omnis conſoletur.

CAPVT XXIIII.

*De cōtri-
tionis vir-
tate.*

IN ciuitate quadam Angliæ, puella quædam habi-
tauit, Iudæi cuiusdam filia, & ſecundum genus ſuū
ſatis ſpecioſus: hanc iuuenis quidam clericus, Epi-
ſcopi eiſdem ciuitatis cognatus, & eccleſiæ maioris
canonicus, vt vidit, concupiuit, & verbis amatorijs ad
conſenſum ſuæ libidinis cum multo labore inclina-
uit. Ad cuius amplexus dum aspiraret, & nimis incen-
dijs æſtuans, eam quotidie ad commixtionem ſolici-
taret, reſpondit illa: Patri meo multum ſum dilecta,
qui in tantum cuſtodit me, vt neque ego ad te, neque
tu poſſis venire ad me, niſi in nocte ſextæ feriæ, quæ
Paſcha veſtrum præcedit; tunc enim Iudæi laborare
dicuntur quadam infirmitate, quæ fluxus ſanguinis
dicitur, circa quam occupati, alijs tunc minùs inten-
dere poſſunt. Iuuenis hæc audiēs, & ob amoris nimie-
tatem penè ratione carens, oblitus Chriſtianæ reli-
gionis, immemor Dominicæ Paſſionis, nocte eadem
ad virginem venit, & vſque ad matutinum cum illa
dormiuit. Iudæus verò pater puellæ ante lucem cum
lumine cubiculum intrans, venit ad lectum filiæ, vo-
lens videre quomodo iaceret, vel ſi fortè operiri ne-
ceſſe haberet, vidensque ad latus eius iam dictum iu-
uenem cubantem, expauit & infremuit, vtrumque oc-
cidere cogitans: cognoscens tamen quòd eſſet cogna-
tus Epiſcopi, timore illius, manum cohibuit, & cum
multa ira exclamauit: Quid facis hic ò male Chriſtia-
ne? vbi eſt fides tua? vbi eſt religio tua? Traditus es iu-
ſto Dei iudicio in manus meas, ſi non timerem Do-
minum meum Epiſcopum, modò occiderem te. Ille
timens, & veniam poſtulans, cum maxima confuſio-
ne eiectus eſt. Die eadem, cum Epiſcopus ſolenne offi-
cium ad nonam eſſet celebraturus, inuenis idem, vt
pote